

Kayıp Otobüs Larnaka

– Nevm Karahan · 02 Şubat 2010

Kayıp Otobüs - Larnaka

Larkana / mayıstı / bin dokuz yüz atmış dört
Anam doyurup umudunu, düşürüp etek uçlarına kuşkusunu
Uğurladı kapı eşliğinden yiğit kokulu selvi boylusunu
Avuçları korkunun çaresiz zindanı gözlerinde titreyen kuyu

Güneş nereden gelip nereye gidiyorduydu, gecenin ortasına düştü
Babacığım sen ceplerimde çocuk kokusu, avuçlarımda şefkat coşkusu
Bisikletimi gömdüğüm kör kuyu, oyuncağımın kırık kurgusu
Aklım kayıp otobüsün umut yolcusu, yorgun sorgusu / yanıtız

Sen gidince gitti ardından çocukluğum, kırıldı ayaklarım
Yokluğun ilişince gölgeme, kar hazırdı yağmaya / mevsim ayaza vurdu
Güneş bile yüzümü okşamadı, hasret buzdan dağ ortaya oturdu
Soğudu yüreğim aklım biraz daha soğudu, o yaz büyüdüm / babam oldum

Çocukların babası gidince meğer bütün çınarlar yıkılıyormuş
Eziliyormuş bakışları, gözlerinde ışıklar sönüyor / sus oluyormuş
Ellere okşatmadım saçlarımı, ayak izlerinde kaldı çocukluğum
Baba sen dönmeyince, yetimdim onca sene, bekledim merdiven dibinde

On bir çatı altında o ürkek yas, gül suyu kokuyordu anaların saçları
Karanlığın ayak seslerinde, eller duaya, gözler kapılara sarılırdı
Mezar taşlarına inat her akşam sofraya bir kaşık babalara bırakıldı / gelmedin
Gelmedin baba, adım garip oldu, bayram günleri urbam hüznü oldu

Kırk üç yıl sonra kara o kuyuda / kapanmasaydı bekleseydim yollarını
Baba tükettiler umudumu, kırıldı çocuk kanatlarım, vuruldum
Annem telli duvaklı kaldı bıraktığın kapıda baba oldum baba
Sen görmedin büyüdüm / bitti / 'gel' oyunlarım

Nevim Karahan

Şiirin Hikayesi

14 Mayıs 1964'te, Őu anda GŐney Kıbrıs Rum Kesimi'nde kalan Larnaka'dan sabah saatlerinde iŐlerine gitmek ũzere servis otobũsũ ile ayrılan 11 Kıbrıslı Tũrk yolcudan bir daha haber alınamaması, tam 43 yıl sonra bu Kayıp Otobũs'te bulunan 11 Kıbrıslı Tũrkũn kalıntılarına, ekim 2006'da bir kuyuda rastlanması konulu çekilen Kayıp Otobũs Belgeseli...

İzlerken yũređinizin acımamasının, gŐzlerinizde hũznũn olmamasının imkanı yok. Bũyũk çoğunluğu kayıp kiŐilerin eŐleri ve çocukları ile yapılan gŐrũŐmeleri içeren belgesel, toprağın, umudun ne olduğunu çok iyi anlatmıŐ. Ekranda konuŐan babası kaybolduğu tarihte yeni doğan ve 43 yaŐında babalarının bir kuyuda kemikleri bulundu haberini alan bu insanların gŐzyaŐları ağırdı demli acılarının damlalarıydı. En çarpıcı iki Őey vardı bũtũn sŐylenenlerde bana gŐre; topraklarına para akıŐının temini için tehlikeli olduğu halde her sabah 11 kiŐinin ve daha kaç tanesinin iŐlerine gitmeleri ve 43 yıl sonra babalarının kemiklerinin bulunduğu sŐylendiđinde donan bakıŐlarıyla, 43 yıl boyunca gelecek umudu ile beklemenin son bulduğu bu tarih onların anlatımı ile oyunlarının bittiğini sŐylemeleriydi.

Belgesel sonunda ben o gŐzlerin içinden birkaç mısra aldım. İzlenmeye değer bu belgeselden elimde kalan bu Őiirim ve o gŐzlerin içindeki hũznũn.